

санитаритѣ. Очитѣ имъ били все обърнѣти къмъ неприятелскитѣ укрѣпления, отъ гдѣто очаквали да ги посрѣщнатъ куршумитѣ и гюлетата; но Турцитѣ този пѣтъ се показали Европейци и отъ никѣдѣ не се чува нито единъ гърмежъ. Нашитѣ отиватъ по-нататѣкъ, дохождатъ до мѣстото на бившиятъ бой, но отъ раненитѣ нѣма нито единъ живъ, всичкитѣ убити и почти все обезглавени. Тѣ отхождатъ още по-нататѣкъ, качватъ се възъ гората; тѣ вече изменили до половината гора — а все още владѣе тишина и пълно уважение къмъ бѣлото знаме. Но дали това било дѣйствително уважение, или съ намѣрение ги пускали по-близо, за да могатъ навѣрно да ги избиятъ до одного — нашитѣ незнаяли. Сърцата имъ силно тупали отъ страхуванье. Санитаритѣ поискали позволение да останѣтъ тукъ т. е. да не отиватъ по-нататѣкъ като казвали че понеже нѣма живи ранени, то защо тѣ да идѣтъ напраздно да се изгубятъ. Тримата офицери се съгласили съ тѣхното мнѣние и продължили сами пѣтуваньеото си. Ето вече добрѣ се виждатъ табитѣ, укрѣпленията, чернитѣ гърла на неприятелскитѣ топове; турцитѣ още продължаватъ да показватъ уважение къмъ парламентарското знаме. Нашитѣ герои дохождатъ даже при самитѣ укрѣпления, неприятелитѣ още мълчатъ като мъртви; влѣзватъ въ единъ лагеръ — никого нѣма, само чадъритѣ стоятъ; поглѣждатъ въ единъ, въ два — никѣдѣ нито жива душа нѣма. Не могатъ да проумѣятъ това какво значи, и съ страхъ продължаватъ да разглѣждатъ по горѣ укрѣпленията на св. Никола; но и тамъ всичко тихо и не се вижда нито единъ чловѣкъ. Тогасъ даватъ знакъ на сани-